

Matyáš Černý, V3.A

(OČJ - I. kategorie, 1. místo)

Pomoc v nouzi

Člověk si pod tím většinou představí záchranu života, pomoc raněnému nebo nějaký příspěvek na charitu. Je ale mnohem více významů slova „nouze“, stejně jako je více významů slova „pomoc“. Dá se pomoci i jinak než jen fyzicky a peněžitě.

Adam Pařík z naší třídy byl přesně takový. Dobromyslný, laskavý, vždy připravený pomoci, vědom si toho, že to může vyžadovat oběť.

Loni se mi ztratil sešit biologie s látkou, která nebyla v učebnici. Den před testem. Adam si všiml mé skleslosti, přišel blíž a zeptal se:

„Ty máš problém, vid’?“ Kývl jsem. „Po škole k tobě zajdu. Neboj.“

Je to takový můj zachránce. Nebýt toho testu, nebyl bych dostal jedničku na vysvědčení. Vděčím za ni Adamově ochotě. Všechno mě naučil.

Včera jsem do školy šel pomalu, smutný. Přišel jsem pozdě, vzal tašku s převlečením a mířil k šatnám na tělocvik. Čekalo se jen na mě.

„Si to užiješ, co?“ „Hlavně nespěchat!“

Dělali jsme všechno, co mi nešlo. Akrobacii. Šplh. Skupinové závody. Nikdo mě do skupiny nechce, protože jim to zkazím. Jsem pomalý. Začal jsem být příliš unavený. Když došlo na „trakař“ přes tělocvičnu, upadl jsem, neschopný vstát. Bylo to peklo. Třída se smála. Mohl jsem za to? Udělal jsem něco špatně?

„Dost! Nechte ho už!“ Adam přišel. Přišel mi pomoci a uspěl. Všichni ztichli.

„Promiň,“ omluvil se mi Pavel. Vztek mi dlouho nevydrží. Vše bylo zas dobré.

Adam je úžasný člověk. Spravedlivý, čestný, soucítící s těmi, kteří jsou nešťastní. Strašně si přeji, aby měl takového kamaráda každý. Přijal jsem jeho nabízenou ruku, zvedl se a usmál se.

„Za tohle ti patří dík,“ řekl jsem mu.